

Lc 13,22-30

Đường vào Nước Trời – William Barclay

Đây là biến cố đầu tiên trong một loạt các biến cố mới trong chặng hành trình cuối cùng của Chúa hướng về Giêrusalem. Ngài biết tình hình đã đến lúc nghiêm trọng. Ngài biết đây là lần cuối cùng Ngài đi rao giảng sự cứu rỗi cho dân tộc, nên Ngài cố gắng để có thể đạt sứ điệp của Ngài đến cho mỗi thành phố, mỗi làng.

Trong đám thính giả có người hỏi: “Thưa Ngài, phải chăng những người được cứu thoát thì ít?” Chúa không trả lời trực tiếp, nhưng câu Ngài trả lời ngụ ý nhiều người Do thái nghĩ mình được cứu thì lại bị hư mất, có nhiều người ngoại bang mà người Do thái cho là hư mất thì lại được cứu. Chúa Giêsu ví sánh những người phước hạnh của Nước Ngài như một tiệc cưới dọn trong tòa lâu đài. Cửa vào lâu đài này hẹp nên nhiều người được mời từ chối không chịu đi qua. Sau một thời gian cửa này đóng lại, rồi những người không chịu vào kia lại năn nỉ chủ nhà mở lại, nhưng vô hiệu, họ đã bị loại trừ vĩnh viễn, lòng tràn ngập hối hận buồn khổ. Cửa hẹp là cánh cửa của lòng ăn năn sám hối và đặt niềm tin cậy nơi Chúa Giêsu, cơ hội vào rất sẵn sàng, nhưng không phải là vô thời hạn, những kẻ chối bỏ Đức Kitô sẽ bị loại ra khỏi Nước của Ngài, rồi bấy giờ những người này mới thấy mình đại dột.

Trong câu chuyện, họ khẩn khoản nài xin được vào, chính điều này là lý do buộc tội họ. Đây là hạng người đã biết Chúa rồi, họ đã từng ăn với Ngài, từng được Ngài dạy dỗ. Thế thì tại sao họ lại không nhận Ngài? Những đặc ân ấy chỉ làm tăng thêm tội trạng của họ. Chúa đã từ chối không nhận họ thuộc về Ngài. Như vậy Chúa mô tả nhiều người Do thái bị loại bỏ, rồi thêm một câu không kém kích động về việc tiếp nhận dân ngoại: “Thiên hạ sẽ từ đông tây nam bắc đến dự tiệc trong Nước Thiên Chúa”.

Như vậy Chúa Giêsu đã ứng dụng cách thực tế câu hỏi mà người ta chỉ đặt ra vì tò mò. Chúa dạy chúng ta nhiều điều:

1. Chúa tuyên bố rằng sự gia nhập Nước Trời không bao giờ là việc đương nhiên, nhưng đó là kết quả và là phần thưởng của một cuộc tranh đấu. Chúa Giêsu phán: “Hãy chiến đấu mà vào” từ ngữ dịch chiến đấu hay gắng sức trong nguyên ngữ có nghĩa là sự “thống khổ”. Sự chiến đấu để vào Nước

Trời phải gay go đến nỗi có thể diễn tả như một sự thống khổ của tâm hồn và tinh thần.

Chúng ta dễ sa vào cơ nguy: sinh ra trong gia đình có đạo, sống trong cộng đoàn tin Chúa, hay một khi đã chính thức tin nhận Chúa là đã đi đến cuối đường và bây giờ có thể ngồi chơi như thể đã đi tới nơi, đã hoàn thành mục đích. Đời sống Kitô hữu không bao giờ có cái gọi là chung cuộc. Kitô hữu luôn luôn tiến tới, còn không thì sẽ lùi lại.

Con đường đạo khác nào một cuộc leo núi mà đỉnh chót không bao giờ đạt được ở thế gian này. Người ta nói về hai nhà leo núi nổi tiếng đã chết trên ngọn Everest rằng: “Khi người ta thấy họ lần cuối cùng thì họ vẫn hăng hái tiến lên đỉnh núi”. Người ta đã ghi khắc vào bia mộ một hướng dẫn viên leo núi Alpe chết ở sườn núi rằng: “Chàng chết lúc đang lên”. Con đường Kitô hữu luôn luôn là con đường đi lên, tiến mãi.

50692844. Những người đó đã mượn lý do rằng: chúng tôi đã ăn uống trước mặt Ngài, và Ngài cũng từng dạy dỗ trên đường phố của chúng tôi”. Có những người nghĩ rằng họ đã ở trong đạo Chúa thế là đã đủ rồi. Họ có ý phân biệt họ với đám dân ngoại. Nhưng con người sống trong Giáo Hội của Chúa Kitô chưa chắc chắn đã phải là Kitô hữu, những người đó đang hưởng thụ các lợi ích, các tiện nghi mà những người đi trước đã xây dựng nên. Nhưng đó không phải là lý do để ngồi chơi, thỏa lòng và yên trí rằng mọi sự đều tốt đẹp cả. Ngược lại, chúng ta phải tự vấn?” Chúng ta không thể sống bằng tất cả cái vay mượn của tiền nhân.

50692912. Sẽ có những bất ngờ trong Nước Chúa. Những người nổi danh ở thế gian này có thể sẽ rất thấp kém trong đời sau. Những người chẳng ai biết đến trong đời này có thể sẽ là những vương tử ở đời sau. Có câu chuyện về một người đàn bà giàu sang được thế gian này rất mực tôn trọng. Bà ta chết và khi tới thiên đàng thì có một thiên sứ đưa bà đến nhà bà sẽ ở. Bà ta thấy nhiều ngôi nhà xinh đẹp và mỗi lần đi qua bà cứ tưởng nhà đó dành cho bà. Khi đi qua các dãy phố chính ở trên trời, tới khu ngoại ô, tại đó các nhà nhỏ hơn nhiều, và đến cuối phố, gặp một cái nhà chỉ hơn cái lều một chút. Thiên sứ bảo: “Đây là nhà của bà”. Bà nói: “Cái gì vậy? Tôi không thể nào sống trong đó”. Thiên sứ đáp: “Tôi rất tiếc, nhưng đó là tất cả những gì chúng tôi có thể kiến thiết với những vật liệu bà đã gửi lên đây!” Các tiêu

chuẩn trên trời không giống các tiêu chuẩn dưới đất. Hạng nhất của thể gian thường sẽ là hạng bát và hạng bát của thể gian là hạng nhất ở trên trời.